

— Я чакай бре! чакай да те питамъ нѣщо... На, този е шпионинътъ на Стефчова! Смрътъ на такива поганци! прибави той на другаритѣ си.

Рачко видѣ разлютеното лице на редактора и търти да бѣга изъ една улица.

— Дръжете го! да го питаме съ кое право развопява улицата съ името си! извика Безпортевъ и всичкитѣ погнахъ нещастния Рачка. Рачко, като лекъ и дребничакъ, хвърчеше, като перушнякъ, и земá доста прѣднина надъ пиянитѣ си гонители. Скоро, и той и тѣ, се изгубихъ задъ завоя на улицата...

Кандовъ видѣ всичко това безучастно, разсѣянъ. Той наведе глава и заслѣдва пакъ процесията несъзнателно. Скоро по неж, и той се омъкнъ въ черквата.

XXI.

Опѣлото.

Навалицата, която изъ улицитѣ нарасваше, като единъ потокъ, напълни буквално храма.

Носилото, сложено на четвъртитата мраморна плоча съ издълбанъ двуглавъ орелъ на неж, срѣщу владишкия тронъ, бѣше центра, около който шатрѣше и се тѣлише народътъ, съ запалени вощеници.

Заупокойнигѣ молитви захванахъ тържественно; сини облаци отъ кадилницата се издигахъ къмъ свода. Голѣмитѣ свѣтилници прѣдъ олтаря горѣхъ, запалихъ се и полилеитѣ, черквата пламнъ отъ свѣтила... Тоя блѣсъкъ служеше да поутиши малко опечаленото семейство на Лалка.

По същата причина биде поканенъ и учитель Климентъ да каже слово. Като богословъ той владѣше витийскиятъ даръ и си служеше съ цитати отъ светото писание. Но той, по нерасположение, отказа. Поканихъ Франгова. Подиръ малко колебание, той прие и се покачи на вто-